

NETFLIX

STRANGER THINGS

IKARŮV PÁD

*Píše se rok 1984
a vyvrhel Eddie Munson
stojí před životní příležitostí...*

CAITLIN SCHNEIDERHAN

**STRANGER
THINGS**

IKARŮV PÁD

Copyright © 2023 by Netflix CPX, LLC and Netflix CPX International, BV
This translation published by arrangement with Del Rey,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Richard Skolek, 2024
Cover © Tracie Ching, Scott Biel, 2024
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2024

ISBN 978-80-277-5200-3 (pdf)

STRANGER THINGS

IKARŮV PÁD

CAITLIN SCHNEIDERHAN

přeložil Richard Skolek

FØBØS

Pro všechny zatoulané ovečky i pro ty,
kdo vytvářejí společenství,
do nichž mohou patřit

KAPITOLA PRVNÍ

„Fajn. Je po tobě.“

Civí na mě přes stůl a předvádí u toho svou třpytivou ortodontickou výbavu.

„Ne, není.“

„Pokusil ses zabít krakena. Sám. Takže jsi vážně úplně mrtvej, hochu.“

Stan mě kopne do holeně. „Nemůžeš udělat výjimku? Je pravák.“

„Ale hraje s náma skoro rok. Hej, prváku –“

„Gareth,“ zamumlá kdesi zpoza mohutného závoje kudrnatých vlasů Gareth.

„Kolik máš životů?“

Zabrblá cosi, čemu nerozumím, jsem si ale dost jistý, že se to rýmuje s *mula*.

„Myslel jsem si to. Takže dobře poslouvej, řeknu ti, jak to dopadne.“ Nahnu se dopředu a oběma rukama chytím svou zástěnu DungeonMastera. „Ta nestvůra naposledy švihne chapadlem a dorazí tě. Tělem ti projede nesnesitelná agónie, která ti vezme všechnu sílu. A zaplatí za to tvoje plíce.“

Ronnie mi hodí gumou po hlavě. „Ježíšikriste, Eddie,“ napomene mě, v jejím hlase ovšem slyším smích.

„Instinktivně zalapáš po dechu. Jsi ale dobrých dvacet stop pod hladinou Solnorského oceánu a zbytek tvé družiny je daleko,

na břehu. Takže když se ti do krku začne valit moře, nemá tě kdo zachránit.“

„Hustý,“ poznamená Dougie, oči navrch hlavy.

„A nikdo nevidí, jak sebou tvoje tělo naposledy zacuká, aby potom mrtvé kleslo do černých hlubin neznáma. Tak končí příběh Illiana Neporaženého, půlelfa paladina a šampióna Ztracených zemí.“

Kolem stolu se rozezní potlesk, někteří si pro sebe uznale mumlají. Ronnie a Dougie jsou nadšení nejvíc, Dougie dokonce vyskočí na nohy, což mi udělá radost. Gareth ale na židli sklouzne o něco níž a sklesle si prstem pohrává s dvacetistěnkou.

„Na tohle se můžu vykašlat,“ řekne.

„Co tě žere, Gareth?“ pustí se do něj Dougie. „Odted' máš svůj vlastní Munsonův úmrtní psychomonolog. A ten má cenu zlata, ty troubo.“

Gareth se sesune tak, až má hlavu mezi rachitickými ramínky, stejně na něj ale vrhne překvapivě zuřivý pohled. „A to mu jako mám poděkovat? Zabil mě!“

„A ty jsi nějak výjimečný? Snaží se nás zabít všechny!“

„Dobrá.“ Zvednu obě ruce a pokusím se předejít explozi, ke které se tady zjevně schyluje. „Jako váš pokorný DungeonMaster vás žádám, abyste laskavě drželi klapačky, pánové.“

Opravdu je na chvíli drží. Mám tak dost času, abych se každému z hráčů podíval do očí..., zatímco rychle přemýšlím, co mám krucinál udělat teď.

Klub pekelného ohně rozhodně nepraská ve švech; když počítám i sebe, je nás jenom šest. Ronnie a já jsme se stali členy hned první týden, co jsme začali chodit na střední, a i když se Dougie-mu do „klubu mimoňů“ nejdřív moc nechťelo, stačil měsíc, kdy poslouchal naše interní vtípky ze setkání Pekelného ohně, aby začal škemrat, že tam chce taky.

Stan je ve třetáku a přidal se k nám během následujícího roku, ale... má trochu problémy s docházkou. Jeho rodina je přesvědčená, že DnD vymyslel sám Satan, a že když se jejich milovaný

chlapeček byt jen *dotkne* kostky, co má víc než šest stran, odsoudí se tím k plamenům věčného zatracení. Stan se to snaží různě obcházet, vymyslel si každotýdenní doučování matiky a všechny herní potřeby má u Ronnie, aby je náhodou nenašla jeho slídívá máti. I přes tyhle zastírací manévry ovšem obvykle vynechá každé třetí sezení.

Druhák Jeff je v Klubu pekelného ohně už dva roky, pocitově ještě o něco dýl. Než začal chodit na Hawkinskou střední, hrával se staršími bratry, a tak toho o DnD ví skoro tolik, co já. A o hraní na basketu toho rozhodně ví víc, což je důvod, proč se stal vítaným přírůstkem Zkorodované rakve a dotvořil zvuk kapely způsobem, o kterém bychom si sami s Ronnie a Dougiem mohli nechat jenom zdát.

A pak je tu prvák Gareth, který pohledem propaluje laminovaný přehled amerických prezidentů na zdi a vypadá, že po něm brzo něco hodí.

Což doufám neudělá. Nemůžeme si dovolit nakrknout dalšího učitele. Většina z nich nás do své učebny odmítá pustit už teď, protože jsme „satanistický kult“. Takže musím každé pondělí oběhnout těch pár, kteří k našemu Klubu chovají aspoň špetku náklonnosti, a zkusit je obměkčit natolik, aby nám ve středu odpoledne ve 14:50 dovolili využít jejich prostor a párkrát v něm hodit kostkou. A během toho, co se každé pondělí snad posté ptám, jestli už paní Debbsová půjde do důchodu, a mažu tabule v laboratoři pana Vicka, si kladu tu samou otázku.

Proč to vlastně dělám?

Odpověď jsem zatím nenašel, pokračuju ale dál, týden co týden. Není to ta slavná definice šílenství?

„Možná bys mi poděkovat *měl*, prváku,“ řeknu. „Dnes ses totiž naučil něco moc důležitého.“

Cítím na sobě Ronniein pohled. Hraje si s tužkou, točí s ní mezi prsty tak rychle, až se rozmazává. Nepodívám se na ni.

Gareth si odfrkne. „Jak důležité to může být, když už to nebudu moct použít?“

Už je mi trochu jasnější, proč Gareth tak vyvádí. Tady, kde nás pozoruje tolik zvědavých očí, si s tím ovšem neporadím. „Tak, chlupci a děvčata,“ řeknu a narovná se, „to bude myslím pro dnešek všechno.“ Většina nesouhlasně zamručí, nejhlasitější jsou Stan s Dougiem. „Uvidíme se zase za týden, kdy se přeživší dobrodruzi vydají hluboko do tajemného labyrintu... *Ralishaze Šíleného*.“

Gareth je sbalený jen chvilku potom, co domluví, prostě všechno co nejrychleji nahází do tašky. Pak se na židli odsune od stolu – hliníkové nohy na linoleu příšerně zakvílí – a žene se ke dveřím, které otevře s takovou silou, až s hlasitým prásknutím narazí do zdi.

Dougie kroutí hlavou a hledí za ním. Dveře za Garethem zase zapadnou. „Je to *sráč*.“

„Drž pysk, Dougie,“ opáčí Ronnie nevzrušeně. Pak se podívá na mě a v nevyslovené otázce zvedne obočí, já jsem ale dávno na nohou a už obcháším stůl.

„Ve stejnou dobu,“ střelím po nich ještě, než vyjdu ven. „Kdo bude mít zpoždění, ten skončí stejně jako Illian. *Comprende?*“ Na chodbu mě vyprovodí několik *jasně* a *fajn*.

Gareth už je hluboko v moři skříněk a uhání pryč. „Hej! Prváku!“

Vteřinu to vypadá, že se nezastaví. Pak to ale udělá, otočí se ke mně, protočí panenky a teatrálně si povzdechne. „Co je?“

„Spěcháš někam?“

„Má mě vyzvednout máma, vlastně měla, zhruba před dvěma minutama, takže jo, spěchám.“ Mračí se na mě a upravuje si brašnu na rameni. Lem jeho trička se přitom zachytí o popruh a trochu se vyhrne, dost na to, abych si všimnul, že má na boku cosi fialového a bolestivého. „Ze svého Klubu už jsi mě vykopnul, tak co ode mě ještě chceš?“

„Počkat, brzdi. Jak jsi přišel na to, že jsem tě *vykopnul?*“

„*Zabil jsi mě.*“

„A co má být?“

„Takže...“ Gareth trochu znejistí a přešlápne z nohy na nohu.
„Takže je po Illianovi. A tím pádem i po mně.“

„No tak si prostě vytvoříš novou postavu.“

Zamrká, jako by ho taková možnost vůbec nenapadla. „Vážně?“

„Copak si myslíš, že dovolím, aby družina přišla o šílence, co se pustí do krakena? To ani náhodou.“ Nakloním se k němu a pokračuju důvěrnějším tónem. „Bez borce tvého kalibru ti ňoumové v Ralishazově labyrintu nepřežijí ani milisekundu.“

„Bude to zlé?“

„Bude to horší, než si dokážeš *představit*,“ povídám a zasměju se Garethově hliníkem vyztužené grimase. „Jenom ti musíme vytvořit novou postavu. Máš čas zítra po škole?“

„Musím se zeptat mámy,“ řekne, přikyvuje ale tak vehementně, že tam určitě bude, i kdyby mu to máti zatlhla.

Kdesi v dálce se ozve zatroubení auta, jde to od školního parkoviště. Někomu dochází trpělivost. „Sakra,“ vyhrkne Gareth.
„Musím –“

„Jasný, kámo.“

Rozběhne se chodbou pryč, po pár krocích se ovšem zastaví, jako by si nemohl pomoci. „Nestřílíš si ze mě, že ne?“ vyhrkne.
„Vážně se můžu vrátit?“

„Jasně. V Pekelném ohni můžeš být tak dlouho, jak budeš chtít.“

Přikývne; má trochu nepřítomný výraz, jako by si ta slova ukládal do paměti. „Fajn,“ řekne a upaluje k hlavnímu vchodu. Dívám se za ním, dokud nezmizí za rohem.

„Páni. A já jsem si zrovna zapomněla kapesníčky.“

Ronnie stojí za mnou, v náruči velikou tašku plnou krámů. Předstírá, že si dojatě otírá oči. Jdu k ní, vyprsknu smíchy a šťouchnu do ní ramenem, až málem spadne.

„Opatrně!“ Taky do mě strčí. „Jestli to pustím, Stan bude příšerně vyvádět.“

„Chtělas mi něco říct, Eckerová?“

„Jediné, co bych si snad *dovolila* dodat, je – svezl bys mě?“

Protočím panenky. „Dobře, ale tohle je naposledy.“

„Naposledy,“ slíbí Ronnie a následuje mě na parkoviště.

Naposledy to není a oba to víme, tenhle náš tradiční rozhovor ovšem představuje základ našeho přátelství. Ona po mně vždycky chce nějakou prkotinu; já můžu předstírat, že jsem zodpovědný; oba jsme spokojení. Děláme to tak od chvíle, co jsem na začátku třetáku napůl zdědil tátovu dodávku. Nebo vlastně už od chvíle, co jsme se poprvé potkali.

„Co děláš?“ zeptala se tehdy. I když jí bylo teprve osm, byla vyšší než já a v potrhaných lacláčích se nade mnou tyčila jako duch maličké farmářky.

Co jsem dělal? Litoval jsem se. Tátovi zavolał jeden z jeho dávných kamarádů-štamgastů, on zamumlal „Víš, jak na sporák, že jo?“ a „Budu zpátky dřív, než se naděješ!“, ale byl pryč tak rychle, že tomu zjevně sám moc nevěřil. Celou noc jsem sledoval příjezdovou cestu a čekal, čekal, čekal, dokud jsem tam vsedě u okna neusnul a nesesunul se ke sklu.

To bylo poprvé, co se po tátovi slehla zem – poprvé, ale rozhodně ne naposledy. To jsem tehdy ovšem nevěděl. Dva dny jsem se poflakoval po prázdném domě a přežíval na okoralých sendvičích s arašídovým máslem a vyčpělých limonádách, než mému strýčkovi Wayneovi došlo, co se stalo. Pak pro mě přijel a vzal mě do svého karavanu. „*Dokud se Alovi nerozsvítí v palici a nevrátí se.*“

Autokemp jsem bytostně nesnášel, hlavně proto, že mi bylo jasné, že až se táta *konečně* vrátí, nebude vědět, kde mě má hledat. Snažil jsem se Wayneovi znovu a znovu vysvětlit, že se o sebe dokážu postarat, i když chodím teprve do třetí třídy, on tomu ale nevěřil. A tak jsem v tom špinavém starém autokempu uváznul a mohl jsem se bavit leda tím, že jsem v blízkém lese kopal jámy.

A pak se tam objevilo další děcko.

Jak se ukázalo, Ronnie tam taky byla nová. Bydlela s babičkou, protože její táta byl po smrti a její máma onemocněla a začala mluvit se stěny. Měla hnědé vlasy a hnědé oči, a když nás lidé viděli pohromadě, mysleli si, že jsme sourozenci. Jakmile

jsem se Ronnie svěřil, že se chci prokopat do Číny, nabídla se, že mi pomůže, protože taky nemá do čeho píchnout.

Později jsem zjistil, že to nebyla pravda a že si kvůli mně nechala ujit *M*A*S*H* s bábi Eckerovou. V tu chvíli jsem to ale netušil, protože jsem byl nadšený z toho, že mám poprvé za miliardu let konečně nějakého kamaráda. A to kamarádství nám vydrželo i poté, co se můj táta vrátil do Hawkins, přestěhoval mě zpátky domů a pořád vykládal o nějakém hajzlovi z Kentucky, co mu dluží peníze.

Všichni ostatní členové Pekelného ohně mají mámu, co je po škole vyzvedne, a nad krbem jim visí zarámované rodinné fotky. Takže je fajn mít kolem sebe někoho, jehož život taky nepřipomíná reklamu na štěstí a do klasické předměstské idylky má hodně daleko.

„Domů?“ zeptám se, zatímco startuju dodávku. Ronnie už je tak vysoká, až málem drhne hlavou o střechu, a kšilt její manšestrové čepice těch pár chybějících centimetrů dorovnává.

Přikývne a velikou tašku si schová pod nohy. „Bábi mě na večeri chce mít doma.“

„Ale večer doufám přijdeš?“

Prašťí mě do ramene tak silně, že tam nejspíš budu mít modřinu. „Moc se stresuješ.“

Dál se špičkujeme a dodávka pomalu míří k okraji města. Je to pohodlná, zaběhnutá rutina, kterou opakujeme už po milionté. Když mi bylo třináct, na vteřinu jsem si myslel, že spolu možná chodíme – mít kamarádku, která mě znala tak dobře, přece nemohlo být jen tak. Pár propocených týdnů jsem se tímhle zjištěním trápil, až jsem se rozhodl, že mám jen jednu možnost – o něco se pokusit, dát Ronnie pusu, oficiálně to stvrdit.

Vážně jsem nečekal, že jakmile se k ní nakloním, vyjekne a odtáhne se. „*Přeskočilo ti, nebo co, Munsone?!*“ zaječela. Já se zmohl jen na to, že jsem cosi zakoktal, zrudnul a pak jako zbabělec utekl. O pár dní později, když se všechno uklidnilo a oba jsme zjistili, že tenhle přehmat nejspíš neznamená konec světa, mi

ovšem Ronnie vysvětlila, že ji tímhle způsobem nezajímám ani já, ani kdokoliv jiný. Řekla mi, že se jí ještě nikdy nikdo nelíbil, a zeptala se mě, jestli jsem s tím v pohodě.

Chvilí jsem to zvažoval. „*Znamená to, že se můžeme dál kamarádit?*“

Praštila mě do ramene, do toho samého místa jako vždycky. „*Nebuď debil.*“

Ronnie si dá nohy na palubní desku a já zaúpím. „Děláš si srandu?“

„Nechci Stanovi šlapat po těch věcech. A nemůžu za to, že máš tak malou dodávku.“

„Dodávku z toho laskavě vynech. Máš neuvěřitelně dlouhý hnáty.“

„Něco ti o těch neuvěřitelně dlouhých hnátách řeknu,“ povídá Ronnie. Ještě pořád je nedala dolů a já poznám, kdy jsem prohrál, takže mlčím. „Víš, kde budou za čtyři měsíce? Budou přecházet po mém novém bytě. V *New Yorku*.“

Mám co dělat, abych nedupnul na brzdy. „Ne.“

„Jo.“

„Takže jsi to stipendium dostala?“

Ronnie se zakření. „V roce 1988 ze mě bude hrdá absolventka Newyorské univerzity. *A do té doby mi budou. Všechno. Platit.*“

Teď na brzdy opravdu šlápnu a stočím auto ke kraji silnice. „Doprdele. Doprdele! Kdy –“

„Včera v noci.“

„Včera v noci?! Proč ses mi nepochlubila dřív?“

„Protože to dělám teď.“

Vím, proč mi to neřekla dřív. „Ronnie... Doufám, že víš, že ti to moc přeju.“

Pokrčí rameny. „Vím,“ zamumlá, ale já jí to nevěřím.

Protože my jsme si s Ronnie hrozně podobní. Oba jsme z rozvrácené rodiny, máme stejné oblečení ze sekáče a stejný sestřih. Bydlíme dokonce v tom samém autokempu. V jedné zásadní věci se ovšem lišíme. Vždycky to tak bylo.

Veronica Eckerová v životě něco dokáže. Míří na vysokou, na práva. Vypadne z Indiany.

Eddie Munson? Ten v téhle díře zůstane nadosmrti.

Není to její chyba. Samozřejmě, že to není její chyba. Vždycky měla talent na – na školu, na učení, na všechny ty blbosti, ve kterých jsem nikdy neviděl smysl. Pro mě byla Hawkinská střední škola jen místem, kde jsem skoro každý den promrhal osm hodin, a když jsem se dostatečně zajímal o vnouče paní Debbsové, mohl jsem se tam občas na pár hodin rozplynout v ráji čtverečkováného papíru a dvacetistěnek. Ronnie měla samé jedničky a učitelé se předháněli, kdo jí napíše nadšenější doporučující dopis. A já jsem měl ono nešťastné příjmení –

„Munsone.“

Zvuk, který se ozve od okýnka řidiče, by se dal diplomaticky označit za „zaklepání“. Ve skutečnosti je to ovšem spíš zabušení, a to tak hlasitě, až se trochu bojím o sklo. Oba se tam s Ronnie hned otočíme.

Sevre se mi srdce. Byl jsem tak zabraný do jejích novinek a své idiotské reakce, že jsem si vůbec nevšiml, že za námi zastavilo policejní auto. Teď venku stojí policajt, naznačuje mi, abych sroloval okýnko, a nedočkavě se kření.

„Už zas?“ zabručí Ronnie.

„Už zas,“ přikývnu a znechuceně stáhnou okýnko. „Čím vám mohu za tohoto krásného jarního odpoledne posloužit, strážníku Moore?“

Pokud člověk vidí jen jeho blondatého ježka a hranatou čelist, může Moorea považovat za naprosto ukázkového Američana, ani ty nejnablýskanější boty a ta nejnažehlenější uniforma ovšem neschovají rostoucí pивní pupek. Může mu být kolem pětácti a je hrdinou Hawkins – ozdobou policejního sboru se stal ještě dřív, než jsem se narodil. Nebo mi to tak aspoň vyprávěli. Ani nevím, kolikrát už mě otravoval; od chvíle, co mi je osmnáct, se to ještě zhoršilo. Kdyby to nebylo tak absurdní, myslel bych si, že po mně jde.

Zakroucí hlavou a předstírá zklamání. „Myslel jsem si, že jsi to ty, Munsone. Kolikrát už jsme spolu tenhle rozhovor vedli?“

„Na to si musíte odpovědět sám, strážníku. Vy jste ten, kdo se mé společnosti nemůže nabažít.“

„Řídíš jako opilý,“ pokračuje Moore. „Měl jsi něco?“

„Nikoliv.“

„Zrovna se vracíme ze školy,“ vloží se do toho Ronnie. Snaží se mi pomoci, mně je ale jasné, že to nebude fungovat.

„Kdybych prohledal tvoje auto, našel bych nějaké zakázané látky?“

„Zatím jste nikdy žádné nenašel.“

Moore se zamračí. Otevře pusku, nejspíš se mi chystá poručit, abych ho pustil do zadu, a já se v duchu připravuju na to, že tu budu tvrdnout aspoň hodinu, než mi jako obvykle proleze celou dodávku.

Vtom se však z policejního auta ozve zapraskání. Volá dispečink. „Moore, na Fleming Street máme hlášenou nějakou výtržnost –“

Policiajt rozčileně zafuní. Kdyby mě nezastavil jen tak pro legaci, řekl by jim, že je zaměstnaný tady, ale protože k tomu žádný skutečný důvod neměl...

„Budu si na tebe dávat pozor,“ prohlásí.

„Slibujete?“ Koketně na něj zamrkám a nedám na sobě znát, že mě Ronnie bouchla loktem do žeber.

Odfrkne si. „Jen se bav, chlapečku. Ve vězení přešel smích i tvého fotra. A tam vy Munsonové dřív nebo později skončíte všichni.“

V dodávce se rozhostí ticho. Moore se vrátí ke svému autu a nasedne, pak pustí maják a prosvíští kolem nás jako blesk. Dívám se za ním a snažím se uklidnit, volant ale pořád svírám tak silně, až mi zbělají klouby.

„Eddie,“ začne Ronnie, jenže já zrovna teď nechci nic slyšet. Ne od někoho, kdo vyhrál v loterii a do koho je svět ochotný investovat.

„Dej ty nohy dolů,“ vyjedu. Už se se mnou nehádá a udělá to.
„Nechceš zmeškat večeri.“ Šlápnu na plyn.

Jestli mám opravdu namířeno do pekla, můžu tam aspoň být
co nejdřív.

KAPITOLA DRUHÁ

Skrýš je tou nejvýstižněji pojmenovanou budovou v celé Indianě. Všichni ji mají z ruky; krčí se kdesi mezi opuštěnými ocelárnami a kukuřičným polem, co roky leží ladem. Pro jakýkoliv jiný podnik by tohle místo bylo polibkem smrti, ovšem pro tenhle zaplivaný bar, který přízvisko „zaplivaný“ bere velmi vážně, je to v podstatě povinnost. Sem lidé chodí tehdy, když už nesnesou denní světlo. Okna tu dávno zazdili, protože vyhodit někoho ven skrz zeď je těžší, koberec na zemi nikdy nikdo nevyčistil ani nevyfluxoval a barový pult je tak ulepený, že představuje samostatný ekosystém.

A tenhle pajzl je jedním ze světlých bodů mého života. Co to o mně vypovídá?

„Juniore! Naraz novou bečku Pabstu!“

Bev se hrdou majitelkou tohohle nóbl podniku stala ve chvíli, co její „manžel-podvraták“ (její slova) před deseti lety za záhadných okolností zemřel. Barví si vlasy do kaštanova, věčně mžourá a vždycky huláká, jako by tu hrála hlasitá hudba a lokál byl plný. Do Skrýše ale lidi nechodí pařit. Chtějí se tu schovat, a tak jsou potichu.

Což znamená, že mě to její zarváání pokaždé strašně vyděsí. „Ježíšikriste,“ zamumlám si pro sebe a málem upustím vaničku s prázdnými sklenkami přímo na hlavu Notorika Sama. Stařík cosi zahuhňá a obrátí do sebe další lacinou whiskey.

„Pořád ti říká Juniore?“ zeptá se Ronnie. Postávají s Jeffem a Dougiem kolem vysokého barového stolku a jeden po druhém ucucávají z jediné lahve piva Coors – na víc těch pár drobků, co měli po kapsách, nestačilo. Jeff na Bev neustále vrhá nervózní pohledy, jako by čekal, že jí zrovna dneska večer začne vadit, že je mu taktak šestnáct. Ve Skryši ale nikdy po nikom občanku nechtěli a dnes to nebude jiné. „Myslela jsem, že jsi ji poprosil, aby s tím přestala.“

„Řeknu jí to. Musím –“ Mávnou rukou a zaplují zpátky za bar, než mě Ronnie stihne požádat o přesnější odpověď.

Jen co vaničku s cinkotem položím, je u mě Bev a propaluje mě očima. „Neplatím ti za to, aby ses vybavoval se svými kamarádkama,“ vyjede na mě.

„Neplatíš mi skoro vůbec,“ odseknu. „A když jsme u toho... Už je deset.“

Bev protočí panenky. „Pořád nějaká výmluva, hlavně abys nemusel makat.“

Snaží se mě naštvat, já jí na to ale neskočím a místo toho udělám psí oči. Konečně se smiluje. „Fajn. Můžete. Ale tentokrát nepřetahujte.“

„To bysme si nedovolili,“ opáčím a rychle si utřu ruce. Najdu pohledem Ronnie na druhé straně místnosti a kývnu na ni. *Jdeme na to.*

„Pódium“ ve Skryši si to vzosné pojmenování moc nezaslouží, je to prostě vyvýšená plocha, kterou Bevin manžel-podvraták stloukl z prken a přirazil ke zdi. S každým krokem to v něm zlověstně zavrže a jsem si naprosto jistý, že se pode mnou celá ta slavná konstrukce jednoho dne rozpadne a já si nejspíš zlomím kotník.

Pořád je to ovšem pódium, a co víc, je to pódium, na kterém si Zkorodovaná rakev může zahrát (výměnou za to, že se tu čtyřikrát týdně mořím za barem). A to musí stačit.

Ronnie, Jeff a Dougie se s tím nepárou – než si zezadu přinesu kytaru, jsou skoro připravení. Ronnie tu byla brzo, aby si mohla vyložit bubny z mé dodávky, a Jeff s Dougiem si prostě jen zapojí

kytaru a basu do šíleně omlácených zesilovačů, které Bev nikdy neschovává. Vyhoupnu se vedle Jeffa, ignoruju zavržení prken a přehodím si popruh kytary kolem krku.

„Bezvadný obecnstvo,“ utrousí sarkasticky Dougie.

Jeff, věčný optimista, jen pokrčí rameny. „Notorik Sam je ještě vzhůru. Aspoň něco.“

„To je putna,“ řeknu. „Jsme tady, abysme si zahráli.“

Ronnie v prstech protočí bubenickou paličku. „Dáme jim co proto.“

Kření se na mě jako šílená a já jí to oplácím. Pak se na maličkém pódiu okázale otočím, podívám se na naše skromné publikum a –

Když Zkorodovaná rakev hraje, stává se občas zvláštní věc. Když se do toho vážně opřeme, když z nás hudba tryská, je to pocit, jako bychom přivolávali bouři nebo tornádo, nebo dokonce *hurikán*. Něco obrovského a živelného, nějakou přírodní sílu. Ale ta strašlivá moc nás neseemele, ne, zvedne nás a unáší nás a my na ní jedeme, dokud nedozní poslední tón a nerozhostí se ticho. Když nás pohltní vír muziky, dokážeme *létat*.

A dneska – dneska je zrovna takový večer. Cítím to od první rány do bubnů, kterou Ronnie odstartuje „Whiplash“, a jakmile se k bicím přidají i kytary, na chvíli se v hudbě ztratím. Ronnie za mnou dál udává rytmus, který mě žene vpřed, a Jeff s Dougiem jsou jako mantinely, mezi nimiž se odrážím sem a tam, harmonie, melodie, harmonie –

Když se proberu, jsem zadýchaný a zpocený a vzduch se pořád chvěje zpětnou vazbou ze zesilovačů. Odhodím si z obličeje pramen vlasů. Mám pocit, že mi vibrují prsty. „Dneska vám hraje Zkorodovaná rakev!“ oznámím lidem, které to vůbec nezajímá. „Další song se jmenuje –“

U názvu trochu zaškobrtnu, takže se Jeff do prvních taktů „Electric Eye“ pustí dřív, než si stačí uvědomit, že jsem se k němu nepřidal. „Sorry,“ zamručím. Napodruhé už předehtu zvládneme bezchybně. Hrajeme dál, jdeme dopředu –

Tentokrát to ale žádný uragán není. Neztrácím se v tom. Mou pozornost totiž upoutalo něco jiného, něco, od čeho se nemůžu odtrhnout.

Ve Skryši se objevil někdo *nový*.

Sedí u baru, před sebou menší sklenku s něčím hnědým a nejspíš dost odporným. Kotníky má zaháknuté za vratkou barovou stoličku. Do obličeje jí v tomhle šeru moc nevidím, všimnu si ovšem, že jí koleno poskakuje do rytmu.

Všichni ostatní v téhle díře se zařatými zuby čekají, až konečně zmizíme. Ale tahle holka – ta nás *poslouchá*. Je to snad poprvé v životě, co v publiku sedí někdo, kdo *mě chce poslouchat*.

Je to opojné. Cítím, jak se mi ten pocit vsakuje do kostí, do kůže, do prstů. Úplně tu před ní roztávám, jen se neměním ve vodu, nýbrž ve rtuť, v živé stříbro. Jakmile „Electric Eye“ skončí, udělám něco, co jsem ještě nikdy neudělal – rovnou začnu další song. Žádná přestávka, prostě přejdu z jednoho akordu na druhý, než znovu *vzlétneme*.

Nemůže to vydržet dlouho. Bev stojí za barem, probodává mě pohledem a Źuká si na hodinky. Já ale zatím nejsem připravený, aby to skončilo, ještě ne. Když proto dozní poslední záchvěvy Ozzyho, zvednu ruku do vzduchu.

„Díky, byli jste skvělé publikum,“ zakřičím tak hlasitě, až se vyrovnám i Bev. Možná mám vidiny, přísahal bych ovšem, že během následujícího hlubokého ticha na mě ta holka *zamrká*. „Dnes večer pro vás máme ještě jednu lahůdku –“

„Juniore –,“ vyhrkne Bev, já už jsem ale otočený k ostatním.

„Co sakra děláš, Eddie?“ zlobí se Dougie.

„Ohnivý rubáš“, řeknu. „Zkusme ho.“

„Ten jsme zatím před lidma nikdy nehráli,“ protestuje Jeff.

„Všechno je jednou poprvé!“

Dougiemu vylézají oči z důlků. „Ty ses zbláznil. Tomuhle publiku jsou ukradené i covery. *Rozhodně* nestojí o to, abysme hráli vlastní věci.“

Ignoruju ho. „Ronnie?“

Ronnie se ovšem dívá kamsi za mě, k baru – k té holce. „Ohnivý rubáš‘...“,“ zopakuje a stočí pohled na mě, v očích pobavené jiskřičky. Přesně ví, kudy se moje myšlenky právě teď ubírají, a zjevně jí to připadá k popukání. „Víte co? Podle mě je to *bezvadný* nápad.“

Dougie nestačí namítnout nic dalšího, protože Ronnie se znovu opře do bubnů a rozjede „Ohnivý rubáš“. Jeff s Dougiem mají trochu problém se chytit, za chvíli se do toho ale všichni dostaneme a...

Hrajeme těm lidem naši vlastní muziku. Kvílím slova písničky, kterou jsem sám napsal. Není to dokonalé – já se jednou nebo dvakrát spletu a Jeff zapomene refrén –, ale zároveň to kurva dokonalé *je*. A té holce u baru pořád poskakuje koleno, pořád si podupává do rytmu – do rytmu *mého* *songu*.

Sotva dohraju poslední notu, ze zesilovačů se ozve příšerné pískání, co trhá uši. Cuknu sebou. Když si všimnu Bev, cuknu sebou ještě jednou – stojí hned u pódia, v ruce vypojený kábl, a tváří se neuvěřitelně nasraně.

„To by stačilo,“ zasyčí a štítivě tu šňůru pustí, jako by šlo o chřestýše. „Bolí mě z vás hlava.“

„To bylo úžasný,“ rozplývá se Jeff a vrací baskytaru do pouzdra. Dougie dělá to samé, ale tišeji – ten mi hned tak neodpustí, že jsem ho prostě hodil do vody a nechal ho, aby plaval. „To bylo *úžasný*.“

Ronnie mě do zad píchne paličkami. „Dobrá práce,“ poznamená a zastrčí si je za pásek.

„Dáš si něco k pití?“ zeptám se jí. „Na účet podniku. Za to, jak jsi mě podpořila, ti to dlužím.“

Zašklebí se. „Víš co? Můžeš mi to oplatit tím, že mi sbalíš bubny. Protože jestli to, co se nám právě podařilo, vyplýváš popíjením se *mnou*, nikdy ti to neodpustím.“

Pak hodí hlavou k holce u baru, a to dost nápadně. Zrudnu až po špičky uší. „*Ronnie*.“

„Užij si to!“ zavolá ještě a seskočí z pódia.

„Ty seš blbá,“ opáčím. Ronnie mi zamává, aniž by se otočila, a ramena se jí roztřesou smíchem – a za okamžik se za ní zabouchnou dveře.

KAPITOLA TŘETÍ

Bev zabrblala, že ji bolí hlava, což se stává po každém našem vystoupení, vylovila zpod pokladny krabičku cigaret a zmizela vzadu. Jeff s Dougiem jsou taky pryč, vymluvili se na domácí úkoly a na to, že už musí domů. Prostě rodina, škola... Normální věci.

Ale ta holka, ta tu ještě pořád je. Sedí u baru jako štamgast, jako Notorik Sam. Předvedu neuvěřitelné sebeovládání – dvakrát projdu Skryši a posbírám bezprizorní skleničky –, pak se konečně vydám k ní. Celou dobu jsem si ovšem *velmi* dobře vědom její přítomnosti. Vnímám, jak podpatky přejíždí po stoličce, jak jí ve skleničce cinká led. Jak mi očima propaluje díru mezi lopatkami.

Když přestanu uklízet a přiblížím se k ní, nedívá se na mě. Pohled nezvedne ani v okamžiku, kdy jí na pult hned vedle loktu hodím pět špinavých sklenic. Nadechnu se. *Mám raději mlčet? Nebo něco říct? A co? „Jak se ti to líbilo?“ „Jsi jediný člověk, co nás kdy poslouchal – líbilo se ti to?“*

„Líbil jsem se ti já?“

„Nebylo to špatné.“

Nakonec jako první promluví ona. Má hlubší, trochu zastřený hlas, což je ale možná tím, že vzduch ve Skryši z devadesáti pěti procent tvoří cigaretový kouř. Opře se oběma lokty o bar – jako člověk, co má na starosti čištění všech zdejších povrchů, to vnímám jako dost odvážný tah. Má velké oči, v přítmí tmavé,

a hledí přímo za bar, jako by za Beviným otřískaným blikajícím neonovým nápisem tušila nějaký poklad.

„Pití, nebo hudba?“

„Pití rozhodně ne.“ Zkroutit pusy do pokřiveného úsměvu. Přemýšlím, jakou barvu má její rtěnka. V tomhle světle se to špatně poznává. „Objednala jsme si Jacka a colu. Ale dostala jsem... tohle.“

„Všechny Beviny míchané nápoje jsou pochybné provenience,“ opáčím. „Tohle je naše nejlepší kaka cola. Když si dáš víc než dvě, budeš mít hoňku.“

Zasměje se. Zní to tak zvonivě a vesele, až zamrkám. „Já jsem Paige,“ řekne a podává mi ruku. Konečně se otočila ke mně, a tak si můžu pořádně prohlédnout její obličej. *Pihy*, napadne můj debilní mozek jako první, jenom tohle jedno slovo, jako kdybych byl totální neandertálec. Úplně vedle to ale není, opravdu jich má strašně moc. Na nose i na tvářích, lemovaných středně dlouhými, rozčuchanými, tmavými vlasy.

„Eddie,“ odpovím. První slabika je jaksi zvláště pisklavá, navíc zazmatkuju a nechám její ruku jen tak viset ve vzduchu.

„Munson, že?“

Snažím se nezašklebit. Je konec. Ví, kdo jsem, takže tady na další rundu Jacka a kaka coly v žádném případě nezůstane. „Jo,“ hlesnu. Vyzní to dost defenzivně, mně je ale jasné, co přijde teď. Padací most je vždycky lepší zvednout raději dřív než později.

Ona se nicméně samolibě usměje, což mě totálně rozhodí. „Myslela jsem si, že jsi to ty,“ povídá, „jen co jsem tě uviděla na tom pódiu. Zlepšili jste se.“

„Cajk.“ Na víc se nezmůžu.

„Školní přehlídka talentů. Zima v osmdesátém prvním. Hráli jste cover ‚Prowlera‘ od Iron Maiden a publikum to moc nebralo.“

Moc nebralo je ještě dost diplomatické. Z pódia nás vykopli uprostřed songu a další týden jsme odráželi výpady znepokojených rodičů, kteří se báli, že se Zkorodovaná rakev z jejich milovaných děťátek pokouší udělat satanisty.

A ať je tahle holka kdokoliv, byla toho svědkem. Mám pocit, že bych si ji měl vybavovat, v hlavě mám ovšem prázdno. Po pár dalších vteřinách marného civění se nade mnou slituje. „Paige Warnerová,“ řekne. „Hawkinská střední. Dodělala jsem ji v osmdesátém druhém.“

To jméno mi je trochu povědomé. „Warnerová...“

„Můj brácha tam ještě chodí,“ pokračuje. „Je ve třetáku. A je v baseballovém týmu.“

Což znamená, že nejspíš aspoň jednou zmlátil některého z mých pekelnohnivých svěřenců. „Dáš si ještě jednu?“ zeptám se, protože jestli o něco právě teď opravdu nestojím, je to debata o přednostech a nevýhodách středoškolského sportování.

Obočí jí vystřelí nahoru, jako by přesně věděla, o co se snažím. „Nepokakám se z toho?“

„Člověk v životě občas musí trochu zariskovat.“

Skrčím se za bar s takovou elegancí, až udělám dojem i na sebe. Mám zhruba pět minut, než se Bev vrátí ze své migrénové pauzy, která je ve skutečnosti přestávkou na cigaretku, a začne ječet, že dělám blbosti, takže hodlám využít každé vteřiny. „Mám být s Jackem trochu štedřejší?“

„Radši ne. Musím večer proklouznout kolem rodičů.“

Vyprázdním do sklenice skoro celou plechovku jakési parodie na limonádu, namíchám jí drink a pošlu ho po baru k ní. „Nech mě hádat,“ řeknu, zatímco se napije. „Jsi v Hawkins na návštěvě. Protože jinak bych tě tady už musel vidět.“

„Hm,“ přitaká a prohlíží si mě přes okraj skleničky.

„Hm,“ napodobím ji a nakrčím nos. „To není žádná odpověď. Dostala ses z téhle díry pryč, ale teď jsi zpátky... Aspoň na chvíli. A z nějakého důvodu ses rozhodla zajít zrovna *sem*, ačkoliv je ve městě spousta lepších podniků, kde by bylo mnohem míň pravděpodobné, že tě na parkovišti někdo pozvrací.“

„Co kdybych ti řekla, že tohle je jediný bar v okruhu třiceti kilometrů, který má pódium, a že jsem si chtěla poslechnout nějakou živou muziku?“

Zajedu pohledem k obouchaným zesilovačům a rozvrzanému pódiu. „Zeptal bych se, proč jsi radši nejela jednatřicet kilometrů.“ Znovu se zasměje. „Tedy pokud jsi sem nepřišla kvůli nám.“

„Než ti začne bobtnat ego – *ne*. Tohle je jenom šťastná náhoda.“

„Šťastná?“

„Jasně.“ Pokrčí rameny a přejede prstem po okraji sklenky. „Máš pravdu, jsem tu na návštěvě. Před pár dny mi umřela babička a její dům připomíná válečnou zónu. Nikdy nic nevyhazovala. A tak jsem sem na pár týdnů přiletěla, abych našim pomohla se tím vším probrat. A je to *depka*. Našli jsme tři mrtvé kočky. Zatím.“

„To je sakra hodně mrtvých koček.“

„Sakra hodně,“ přikývne. „A možná za to můžou jenom tyhle jatka, ale vážně se mi stýská po Los Angeles. Znáš klub Roxy? Tenhle bar k němu má v celém Hawkins nejbliž.“

„Páni! Los Angeles?“ *Páni!* „Páni!“ Zakroutím hlavou a pokusím se zahnat vidiny písku, surfování a žhavého slunce. „Bylo mi tě líto už jenom proto, že ses sem musela vrátit. Ale z Kalifornie? To je ještě mnohem horší.“

Upře na mě pohled. „Není to tady tak zlé.“

Na způsobu, jakým se na mě dívá, je něco zvláštního. Pořád mě tím vyvádí z rovnováhy. Pak na to ale konečně přijdu – trvalo mi to hlavně proto, že na něco takového absolutně nejsem zvyklý. Když si někdo prohlíží Eddieho Munsona, obvykle vidí ztroskotance, magora, exota. Ovšem Paige... Paige se na mě dívá, jako by viděla člověka.

Člověka, kterého by nejraději *snědla*.

Nedá se říct, že bych těch pět let od onoho extempore s Ronnie žil v celibátu. Ve druháku jsem si začal s Nicole Summersovou, letos jsem zase měl pletky – a moc pěkné – s Cass Finniganovou. V obou případech jsem ale tušil, že se ty holky... musejí přemlouvat. Že jim nejde o mě, že mě nechtějí poznat. Stály jen o to, aby kamarádkám následně mohly vyprávět, jaké to bylo s mimoněm.